

РЕШЕНИЕ

№ 4282

гр. София, 30.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 16.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **3601** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалба на В. Л. З. срещу отказ за предоставяне на обществена информация, обективиран в Решение № РПН20-ОИ94-1/1/ от 23.03.2020г. на кмета на Район „П.“-СО.

От фактическа страна жалбоподателката излага, че на 13.03.2020г. депозирала искане по реда на ЗДОИ да ѝ бъде предоставено заверено копие от издадено разрешение за строеж за сграда с КИ 35239.6101.103.5, находяща се на административен адрес: [населено място], кв.К., [улица]. Като предпочитана форма на предоставяне на достъп посочила, че желае документът да ѝ бъде предоставен по електронен път на посочен имейл и на хартиен носител в сградата на районната администрация. Отказът намира за незаконосъобразен, тъй като търсената информация представлява обществена такава. Процесното разрешение за строеж касаело сградата, в която живеят лица, намиращи се роднински връзки със служителите на общинската администрация и питането ѝ целяло получаване на информация издавано ли е разрешение за строеж за същата, за да има възможност да си състави собствено мнение относно дейността на задължените по закон субекти. Сочи, че притежава имот на същата улица, на която е процесната сграда и ѝ направило впечатление презастрояването в някои от имотите, намиращи се на тази улица. В случая се касаело за акт на държавен орган, издаден при упражняване на компетентността му и съдържащата се в него информация безспорно

представлявала обществена, предвид което задълженият субект не можел да откаже предоставянето ѝ. Оспореното решение било бланкетно и реално необосновано като не се посочвали правни основания за издаването му, предвид формалното позоваване на чл.37 ЗДОИ без посочване на конкретната хипотеза. При условията на евентуалност възразява срещу прекомерността на заплатеното адвокатско/юрисконсултско възнаграждение. В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържат лично от оспорващата.

Ответникът по оспорването, в писмен отговор, инкорпориран в придружителното писмо, с което жалбата е администрирана до съда, изразява становище за нейната недопустимост, при условията на евентуалност – за нейната неоснователност. Твърди се, че предмет на заявлението е информация, която има частен характер, тъй като се касае за предоставяне на строителни книжа за изграждане на сграда в недвижим имот, собственост на трето лице. От съдържанието на заявлението не можело да се направи извод, че получавайки копие от конкретния документ, съхраняван в районната администрация, жалбоподателката ще може да си направи собствени изводи относно дейността на задължения субект. Мотивирано е, че в случая разпоредбите на ЗДОИ са неприложими, тъй като жалбоподателката би могла да узнае търсената информация чрез публично достъпния регистър, поддържан на сайта на НАГ. Мотивирано е и че в случая не е налице надделяващ обществен интерес. В съдебно заседание ответникът, редовно и своевременно призован, не се явява и не се представлява.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като се запозна с изложеното в жалбата, становището на ответника и доказателствата по делото, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, подадена е от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в преклузивния 14-дневен срок за обжалване, с оглед разпоредбата на чл.4, ал.1, т.1 на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с Решение на Народното събрание от 13 март 2020г. и за преодоляване на последиците.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващия и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен административен орган, в изискуемата писмена форма при спазване на задължителните реквизити, отсъствие на съществени процесуални нарушения, при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с целта му.

Правото да се търси и получава информация е изрично разписано в чл.41, ал.1 от Конституцията на Република България. Обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация, както и с повторното използване на информацията от обществения сектор са уредени в ЗДОИ. Съгласно разпоредбата на чл.2, ал.1 ЗДОИ обществена е информацията, която е свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закон субекти. Тази информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани

или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. Следователно обществена информация съставляват всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължения субект. Обществената информация бива официална – информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия /чл.10 ЗДОИ/ и служебна - която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /чл.11 ЗДОИ/. Достъпът до официална обществена информация се осигурява чрез обнародването ѝ, а достъпът до служебна обществена информация се предоставя по реда на този закон, като законът предвижда ограничение – когато тя е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение (мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации) и когато съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях, и е подготвена от администрациите на съответните органи – чл.13, ал.2 ЗДОИ. Освен посочената разпоредба, законът въвежда ограничение за предоставяне на достъп до обществена информация и в случаите по чл.37, ал.1 ЗДОИ, регламентиращ основанията за отказ за предоставяне на обществена информация - когато: 1. исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон; 2. достъпът засяга интересите на трето лице и няма негово изрично писмено съгласие за предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес; 3. исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца. Анализът на разпоредбата показва, че изключение от посоченото правило е допустимо само в хипотезата на надделяващ обществен интерес, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл.3, като във всеки конкретен случай, за да се позове на разпоредбата на чл.37, ал.1, т.1 и т.2 ЗДОИ задълженият субект следва да преодолее оборимата презумпция, регламентирана в § 1, т.5 ДР ЗДОИ.

Задължени субекти според разпоредбата на чл.3, ал.1 ЗДОИ са държавните органи, техните териториални звена и органите на местното самоуправление в Република България, наричани по-нататък "органите", относно създаваната или съхраняваната от тях обществена информация. Съгласно чл.38, ал.1, изр.2-ро ЗМСМА орган на изпълнителната власт в района е кметът на района, следователно ответникът е задължен субект по см. на чл.3, ал.1 ЗДОИ и като е постановил обжалвания отказ той е действал в рамките на предоставените му от закона правомощия.

В настоящия случай жалбоподателката е сезирала кмета на Район „П.“-СО със заявление, подадено по електронна поща на 12.03.2020г., заведено с вх.№ РПН20-ОИ94-1/13.03.2020г. Със заявлението, както се твърди и в жалбата, е поискано предоставянето по реда на ЗДОИ на заверено копие от издаденото разрешение за строеж за сграда с КИ 35239.6101.103.5, находяща се на административен адрес: [населено място], кв.К., [улица]. Заявлението е подписано с електронен подпис, поискано е информацията да бъде предоставена на посочения в заявлението електронен адрес, както и на хартиен носител в сградата на районната администрация. По заявлението в срока по чл.28, ал.1 ЗДОИ е постановено оспореното решение, с което на основание чл.37 ЗДОИ е отказано предоставянето на търсената информация

по съображения, че исканата информация не може да бъде определена като обществена, а има частен характер; не може да послужи за съставяне на мнение; не е налице надделяващ обществен интерес.

Предвид естеството на търсената от заявителя информация, съдът намира, че в случая разпоредбата на чл.37 ЗДОИ не намира приложение.

Безспорно е, че разрешението за строеж представлява индивидуален административен акт – чл.214, т.1 ЗУТ и е част от необходимите строителни книжа за изпълнението на един строеж - § 5, т.36 ДР ЗУТ. В този смисъл всяко разрешение за строеж съдържа официална обществена информация по см. на чл.10 ЗДОИ. Съобразно правилото на чл.12, ал.3 ЗДОИ достъпът до тази информация се предоставя по реда на този закон. За да бъде основателно заявлението обаче, следва освен търсената с него информация да съответства на критериите по чл.2, ал.1 ЗДОИ вр. чл.10 и чл.11 ЗДОИ, да отговаря и на целта, обективизирана в същата правна норма, дефинираща понятието „обществена информация“, а именно да може да послужи на гражданите да си създадат собствено мнение за дейността на задължения субект. Този задължен субект в случая е кметът на Район „П.“-СО. В това му качество, той няма задължението по чл.5, ал.5 ЗУТ. Разпоредбата вменява задължението за организиране поддържането на архив на одобрените устройствени планове и измененията им, архив на издадените строителни книжа и публични регистри на всички актове за изработване и одобряване на устройствени планове и на измененията им, на издадените разрешения за строеж и на въведените в експлоатация строежи на кмета на общината, а не на кмета на района.

На следващо място дори това задължение да му е вменено по силата на нарочна делегация, то предоставянето на конкретно разрешение за строеж няма да даде възможност за съставяне на собствено мнение относно изпълнението на задължението по чл.5, ал.5 ЗУТ.

Само по себе си разрешението за строеж не може да даде представа и за работата на неговия издател, който пък не е задължен субект – за да се извърши такава преценка следва да се съпоставят инвестиционните проекти на сградата с предвижданията на действащия ПУП за имота, т.е. да се извърши евентуална преценка за законосъобразност на издаденото разрешение за строеж, респ. на самия строеж, с оглед твърдението в жалбата, че в квартала се наблюдава презастрояване. За да се прецени има ли такова следва да се съпоставят застрояванията във всички имоти по [улица]и издадените за тях строителни книжа с предвижданията на действащия ПУП и ОУП и определените коефициенти за плътност и интензивност на застрояване.

Ето защо конкретно търсената с процесното заявление информация няма характера на обществена такава, тъй като не отговаря на целта по чл.2, ал.1 ЗДОИ – не дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение за дейността на задължения субект. Отделно от това не може да се приеме и че е свързана с обществения живот в страната. Очевидно е, както от съдържанието на заявлението, с което е поискано предоставянето на заверено копие от разрешението за строеж, така и от съдържанието на жалбата, че в случая се преследва частен интерес, който няма нищо общо с визирания в чл.2, ал.1 ЗДОИ. В този случай за ответника не възниква задължение за произнасяне – в този см. Определение № 15373 от 20.11.2013г. по адм. д. № 14643/2013г., VII отд. на ВАС, Решение № 9534 от 20.06.2019г. по адм. д. № 5022/2018г., V отд. на ВАС, Решение № 6978 от 17.05.2012г. по адм. д. № 8202/2011г., V отд. на ВАС, Решение № 13845 от 19.11.2014г. по адм. д. № 4206/2014г., VII отд. на ВАС и др.

Предвид това като е отказал предоставянето на търсената информация ответникът е постановил акта си при правилно приложение на материалния закон. В случай, че жалбоподателката има съмнения относно законността на сградата в поземлен имот с идентификатор 35239.6101.103 то тя разполага с правото да сезира компетентните органи за извършване на проверка по въпроса.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Л. З. срещу отказ за предоставяне на обществена информация, обективиран в Решение № РПН20-ОИ94-1/1/ от 23.03.2020г. на кмета на Район „П.“-СО.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл.40, ал.3 ЗДОИ.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: